

Güldane BERK*

HİLÂL

A dam büyük bir Türkiye haritasının önünde duruyordu. Doğudaki bir şehrin üzerinden Ege'deki bir şehre işaret parmağıyla belli bir güzergâh izleyerek defalarca gidip geldi. Bir zaman sonra döndü sandalyesine oturdu. Cüzdanının içinden iki erkek bir kız çocuğunun gülümsedikleri bir fotoğraf çıkardı. Yine işaret parmağını çocukların saçları, yüzleri üzerinde birkaç kez gezdirdi. Sonra derin bir ah! çekti. Tam bu esnada telefon çaldı.

"Efendim." dedi adam.

"Komiserim, teyze arıyor. Bağlayayım mı?"

Gökyüzünde ay, neredeyse her hilale döndüğünde karakolu böyle arardı teyze. Zaten bir teyze, bir kurt köpekleri, bir de şu hilal hiç unutturmuyorlardı Halil'i.

"Komiserim?"

"Şimdi meşgul olduğumu, birazdan arayacağımı söyleyin. Bir saat sonra da bana hatırlatın."

"Tamam efendim."

Başını ellerinin arasına aldı adam. Pencereden masmavi gökyüzüne baktı. Orada sırasıyla iki çift mavi gözü, sonra hilali, sonra omuzunda ışıldayan yıldızları gördü. Birden telefonlar çalmaya başladı peş peşe, sesleri artarak çoğalarak. Uğultular koptu beyinde, zaman şırıltılı sesler bırakarak akmaya ve o, ters akan nehirin içinde geriye doğru sürüklenmeye başladı.

İki yıl önce Van'a tayini çıkmıştı komiserin. Doğu, mahrumiyet dememiş, çoluk çocuk gelmişlerdi. Yazın en güzel günleriydi. Gündüzleri insanlar göl kenarlarında, mesire yerlerinde uzun geçen kışın ardından güneşin tadını çıkarıyorlardı. Bin bir çeşit renkte çiçekler, kokuları metrelerce uzaktan duyulan akasya ağaçları, gönül ferahlatan kokularını insanoğluna cömertçe sunuyorlardı. Komiser akasya kokusunun ayrı bir sever, bahçedeki akasyanın altına sık sık oturur kahvesini yudumlardı keyifle. Gece insanlar evlerine girmek istemez semaver çayının eşlik ettiği tatlı sohbetler uzayıp giderdi.

O gün de her şey hemen hemen böyleydi. Yalnız sıcaklığın etkisiyle mi ne akasyalar her zamankinden daha ıtırıydılar. Gece olduğunda, hilal gökyüzünde kocaman bir tebessüm gibi belirmişti. Genç yaşlı herkes sokaklarda, balkonlarda bu anların tadını çıkarıyorlardı. Oysa aynı göğün altında bu güzel manzaranın, bu huzurlu kokuların mutlu etmediği biriler de varmış meğer ve onlar pusuya yatmış, beklemekteymiş.

Komiser elini yumruk yaptı, sertçe masaya vurdu. Keşke-ler, eğerler aklına geliyor nefesi daralıyordu. Omuzunda her geçen gün artan yıldızlara baktı. Nasıl da parlıyorlardı. Peki ya Halil'in yıldızları?

Gece dokuz otuz civarıydı. Yeni göreve başladığı için işi sıkı tutup her şeye vakıf olmaya çalışıyordu. Bu yüzden mesai kavramını iyice ihmal etmişti. Odası da dahil bütün karakol sessizdi. Sohbet eden bir iki polis, ara sıra telsiz, telefon sesleri... Birden sesler arttı. Telsizler, telefonlar peş peşe çalmaya başladı. Polisler telaşla konuşup, koşturuyorlardı. İyice kulak kabarttı. Bu esnada kendi telefonu ve telsizi de çaldı. Hayırdır inşallah diye içinden geçirerek açtı.

"Alo."

"Komiserim, polis noktasına teröristler saldırdı."

"Hangi nokta?"

"Polis lojmanının önündeki nokta."

Komiser ayağa fırlamıştı. Lojmanlarda en az on aile oturuyordu. Kendi ailesi de oradaydı. Bu da kabataslak kırk elli kişi demekti.

"Durum ne oğlum?"

"Efendim bir şehit, bir yaralı..." telefondaki ses titredi.

"Lojmanlarda sorun var mı?"

"Hayır efendim, sadece noktaya atılmışlar bombayı." Komiser derin bir nefes aldı, sonra aklına şehidin kim olduğunu sormak gelince, dili damağı kurudu.

"Şehitten emin misiniz?"

*Mülkiye Müfettişi Halil BERK'in eşi - Avrasya Yazarlar Birliği, Edebiyat Akademisi, Hikâye Atölyesi

“Evet amirim.” ağlayarak konuşuyordu memur. “Birinci bombayı dışarı atmış, ikincisini atamayacağını anlayanca üstüne atlamış. Öyle diyor nöbet arkadaşı. Halil’in vücudu tamamen...” gerisini getiremedi, hıçkırıkları duyuluyordu.

Sözün bittiği yerdı komiser için. Sözlükteki bütün kelimelerin karşısı bomboştı. Ona öyle geliyordu ki bir daha konuşmamak üzere susmalıydı. Ya da vazgeçip bir çılgılık mı atsaydı. Halil, bir evin bir oğluydu. Bir evin bir oğlu da ölür müydü? Ya o yüzündeki koca tebessüm ölümüne yenilir miydi? “Sizin eviniz olsun ben başka bir şey istemem” diye bütün maaşını anasına yollayan Halil. Şimdi o evi kim tamamlayacaktı?

Kurt köpeklerine gönüllü olarak bakmak istemişti.

“Bak Halil! Zor işti, bu azmanları doyurmak, ilgilenmek. Bil de ona göre davran.” demişti komiser. Halil koca tebessümle karşılık vermişti:

“Küçüklüğümünden beri ben köpeklerle avuturum kendimi. Kardeşim yok da benim.” deyivermişti. O günden sonra ona emanet edilmişti karakolun kurt köpekleri. Elleriyle besliyordu, sarılıp kokluyor, oyun oynuyordu. Onlar da bir an olsun yanından ayrılmıyor, sözünden çıkmıyorlardı. Polisin hıçkırık sesi adamı kendine getirdi.

“Tamam evladım metin olun. Tedbiri elden bırakmayın. Ben birazdan oradayım.” Komiser aceleyle telefonlar etti, talimatlar verdi odadakilere.

İlçede o gece karartma yapılmıştı. Terörün istediği olmuş, ıslık ıslık evler karanlığa bürünmüştü. Yazın da göğün de tadı kaçırmıştı. Akasyaların kokusuyla kimse artık ilgilenmiyordu.

Olay yerine gitmek için arabasına bindi. Yaklaşık yarım saat sonra oradaydı. Kapısı açıldı, arabadan inemedi bir an. İki polis tam karşısında üzerinde “olay yeri inceleme” yazan poşetlere yerden topladıkları parçaları koyuyorlardı. Nasıl basacaktı toprağa bilemedi, içi titredi. Bastığı yerlere toprak deyip nasıl yürüyecekti. Çünkü yer gök duvarlar hep Halil’di. Halil vatan toprağı olmuştu, vatan toprağı da Halil....

Zorlukla sendeleyerek yürüdü. Polis noktasının duvarları yıkılmış kapısı pencereleri parçalanmış sağa sola savrulmuştu. Olaya şahit olan diğer nöbetçi, yüzünde bir iki sıyrıklı ayakta tedavi görmüştü.

Bir inilti dikkatini çekmişti komiserin.

“Bu ses ne?” diye sormuştu. Gözleri kızarmış bir polis cevap vermişti.

“Efendim kurt köpekleri... Bu gece o nöbetçi olduğu için ben gezmeye çıkarmıştım onları. Olayın olduğu dakikalarda oyun oynuyorduk. Birden huzursuzlaştılar, koşarak lojmana geldiler.” gözlerini silerek devam etti. Buraya gelince yerdeki parçaları koklayıp ağlamaya başladılar. Her parçanın başında duruyorlar, inleyip ağlıyorlar.

Adam kurt köpeklerini görmek istedi. Olay yeri inceleme ekibinin yanında duruyorlardı. Şehidin naşının başında acıklı inlemeli sesler çıkarıyorlardı.

Komiser eğildi, onlar dimdik ona baktılar, masmavi gözleri vardı. Ve gerçekten yaşlar akıyordu gözpınarlarından, ikisi de nefes nefeseydi. Elleriyle köpeklerin yanaklarını sildi. Ve

“Siz artık bize Halil’in emanetlerisiniz...” der demez öyle bir ulumaya başladılar ki, öyle canhıraş ağladılar ki... Adamın içinde zaten çatlamış olan şey bin parçaya bölündü. Köpeklerle sarıldı, o da köpekler de aynı şey için ağladılar. Başını kaldırdı bir ara, hilal hala yukarıdaydı, peki ya Halil? Olay yeri inceleme yazan arabaya doğru baktı...

Gerisi hep detay, törenler, konuşmalar, sözler... Ama ya Halil’in annesi işte asıl mesele o. İki yıl geçmesine rağmen gökte hilali görünce arardı karakolu, sorar soruştururdu. Bunları düşünürken telefon çaldı.

“Komiserim bir saat oldu, teyzeyi bağlayayım mı?”

“Evet bağla.”

“Komiserim acaba teyzeye bir psikolog mu ayarlasak?”

“Bakarız oğlum sen hele bir bağla da.”

“Alo teyze nasılsın?”

“İyiym oğlum sen?”

“Görevimizin başındayız.”

“Allah kolaylık versin evladım.” Adam malum soruya kendini hazırlıyor. Ve soru her zamanki sırasında geliyor.”

“Evladım Halil’im nasıl, o da iyi mi?”

“İyi teyze. O, senden benden hepimizden iyi.”

“Selam söyle, o sana emanet. Bak söyle nöbetini iyi tutsun, nöbette değıl mi?”

“Aleyküm selam. Evet, nöbette teyze.”

“Seni fazla meşgul etmeyeyim. Hadi Allah’a emanet ol.”

“Sağol teyze güle güle.” Komiser selamı sahibine iletmek için odasından dışarı çıktı.

Karakolun bahçesindeki anıt mezara doğru yürüdü. Küçük bir anıt mezar vardı bahçede. Çünkü Halil’in annesi naşını teslim almamıştı oğlunun. Sıkı sıkı tembihlemişti komiser “Oğlum burada kalsın, nöbetine devam etsin.” demişti.

Komiser içinden; iki yıldır sana ilaç tedavileri öneriyorum. Kabullenmediğin için, belki de işimizi zorlaştırdığın, unutmamızı engellediğin için sana kızıyoruz. Sen hep direniyorsun bize teyze, bize Halil’i hatırlatıyorsun hep. Deli damgası yeme pahasına! Oysa Yaradan vermiş senin oğluna ölümsüzlük payesini. Sen bunu biliyorsun. İşte bu kutlu gerçeğe sırtını verip “Oğlum nöbet tutuyor.” diyorsun. “Benim oğlum ölmedi.” diyorsun.”

Haklısın teyze hem de çok haklısın, senin oğlum ölmedi. Hep ara beni, hep kafa tut bize, Halil’i öldürmek isteyenlere...

Anıt mezarın kenarına oturdu. Önce annesinin selamını ilettiler Halil’e. Sonra kurt köpeklerinin bugün ne yaptıklarını anlatmak için söze başladı.